

Петър Пламенов

ФЕДРА

Издателство ***Black Flamingo Publishing***
е носител на националната награда
Христо Г. Данов за принос
в националната книжовна култура
в категория *Изкуство на книгата* (2013).

*Всички права запазени. Препечатването
и възпроизвеждането на части от книгата става
само с писмено разрешение на издателите.*

Петър Пламенов

ФЕДРА

*Изданието е реализирано с финансовата подкрепа
на Министерството на културата.*

////////////////////
////////////////////

© Петър Пламенов, превод
© //////////////////, художествено оформление
© Black Flamingo Publishing, 2023

ISBN //////////////////

Федра

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Федра – знаменита кино звезда на върха на славата си

Тезей – много успешен нефтен предприемач

Иполит – двайсет двайсет и няколко годишен син на Тезей от предишен брак със супермодела Хиполита, студент по право и философия в особено престижен университет

Агатон – състудент и съквартирант на Иполит от известна аристократична фамилия

Диотима – довереница на Федра, в късна възраст, икономка на семейството, емигрантка от гръцки произход, запазила е своенравие и акцента си

Място на действието:

Съвременен мегаполис. Семейна вила на върха на хълм с прекрасна гледка към града, отворена конструкция – стъкло и бетон.

От прозорците освен панорама към града се разкрива и гледка към градина и басейн, а в далечината сияе море.

Семейната спалня на Федра и Тезей.

Хол.

Градина с басейн.

Време на действието:

Наши дни.

„Да грешииш и в греха да нямаш грях...“

Василий Розанов
из „Афродитата-Диана“

*Еросе, Еросе, който в очите
покапваш копнеж и заливаш с наслада
онез, на които нападаш душата....*

*За любовта какво приказват хората?
Най-сладкото и най-ужасното нещо е.*

Еврипид
из „Хиполит“, 455 г. пр.н.е.

Няма сцена (Върху музика): Празненство. Там са Федра и Тезей. Танцуват, пият шампанско. Смеят се. Идеална двойка, расови екземпляри през цялото време са във фокуса на вниманието. Прибират се в къщи. Пияни, щастливи на върха на живота. Танцуват. Целуват се, започват да се събличат бавно и сладострастно, падат върху леглото. Любят се дълго, елегантно и нежно с наслада и доволство. Зазорява.

Първа сцена: Федра и Тезей в леглото. Ранно утро.

Федра: Не ставай още е рано! Искам да се сгуша отново до теб и да почувствам топлината ти. Само когато си до мен съм толкова отпусната и спокойна. Какво блаженство! Не се страхувам нито от миналото, нито от бъдещето. Героичното ти тяло, с мощните му мускули е като стоманен щит срещу целия свят, а гръхът ти неговата сила.

Тезей: Недей, стига! Понякога целувките ти са отрова! Упояват и изличават цялата реалност. Стига, спри! (*Деликатно я откопчава от себе си*). И аз не искам, но трябва! Имам цял свят за превземане. (*Тя се гуши до него, той е седнал на ръба. Тя го прегръща и увисва на врата му и се оказва цялата в скута му. Той заравя глава в нея и говори.*). Тялото ти, то е толкова бяло, толкова крехко, когато го докосвам, имам чувството, че това е някакво скъпоценно късче светлина, някакъв блясък, който само по изключение може да се докосва, за което трябва непрестанно да благодаря. Тялото ти е толкова сладко, че ме опиянява, толкова светло, че ме заслепява. Утрото идва не откън, а от това сияйно тяло, това вечно свършено красиво тяло. Остави ме сега, трябва да тръгвам, след два часа трябва да съм в офиса и знаеш, че не обичам да закъснявам.

Федра: Нима не разбираш работата, успехите, славата, парите, всичко това е прах, смисълът е тук между нас, в тази топлина. Няма нужда да ми доказваш силата си, като превземаш целия свят, достатъчно ми е да ме обичаш.

Тезей: Но ти обичаш лукса и се възхищаваш на силата ми, ако

не беше така не би могла да ги презираш толкова изтънчено. А и ако не ме биваше толкова в превземането на света, колкото в приказките ти никога не би стигнала до олтара с мене... Все пак заряхах сестра ти Ариадна пред църквата, само защото очите ти ми запояваха. Тя така и не ми прости, но спечелих теб... В любовта както и в бизнеса е напълно простимо човек да бъде егоист, следователно най-висшето изкуство е егоизмът. Ти си моя и не ми пречи да се гордея с това. Какво ти е харесало в мен?! Фигурата ми, строгия ми профил, едва ли?! Покори те самоувереността ми, знаеше, че мога да си позволя да те имам, но и гръзкия ми егоизъм да си го призная.

Федра: Още щом те видях, знаех какво ще се случи – просто изиграх добре картите, с които разполагах; дори без да съм изрекла и дума.

Тезей: Наистина, ако аз съм вещь в изкуството да убеждавам с думи, твоята сила е твоето мълчание, тази тайнствена горда тишина, с която винаги успяваш да се наметнеш като с греха. Когато си гола, думите излеждат толкова нелепи.

Федра: Тръгвай вече, сбогуванията са толкова досадни. Шест-седем дни не са чак толкова време. Върви и покорявай света, доказвай името си, накарай всички да говорят за теб. Славата те кара да се чувстваш безсмъртен, докато мен тя само ме отежчава.

Тезей: Изкуство се прави за прочистване на мислите и съвестта. Но истинската слава, която носи пари и власт, тя променя света. Докато ме чакаш, няма да скучаеш, ще си гоише за уикенда Иполит – вярвам двамата ще се забавляват още по-добре без мен, пък и можете отново да заговорничите на воля. Обещавам ще ти донеса някой достоен подарък, който да украси тази мраморна шия *(прокарва показалец по голата ѝ шия)*.

Федра: Винаги си притежавал изискан вкус, сигурна съм, щом го казваш. За разлика от бизнесмените ние актрисите трябва да се научим да липсваме на публиката, да я караме да ни желае още по-силно, защото не ѝ се отпадаме докрай и тогава тя ни цени още повече, всяка наша поява трябва да

е добре обмислена. Не съм капризна, просто съм актриса. *(Става от леглото и му помага да си завърже вратовръзката. Тезей е напълно облечен. Перфектен в свръхелегантната и строга линия на наситено синия си костюм. Тя се отпуска на леглото и въздъхва).*

Федра: Сбогом...

Тезей: Не драматизирай. Довиждане! *(Навежда се изотзад над нея, за да я целуне.)* Тук е Раят! Цялата сияеш, покoren съм от лъчезарността ти... Ха, ха! – Сбогом, зора моя! *(Целува я по шията и тръгва.)*

(Излиза. Изгрев. Стаята се облива от щедрите утринни лъчи, гледката е красива, лъчите струят. Щастлива Федра, като че затанцува, но само се върти няколко пъти около себе си, развява се халата ѝ от коприна и се просва на леглото почти напълно зашеметена.)

Втора сцена: Федра и Диотима. Спалнята.

Федра: Диотима, Диотима, бързо, бързо къде се губиш?! Денят ей сега ще се изниже и ние няма да сме готови. Диотима, Диотима! *(Весело, звънни със звънче.)*

Диотима: Чувам, чувам, де, остаряла съм, не съм оглушала, не мога да тичам като преди, пък и какво толкова не може да почака две минути. Ида, ида, стига си звъняла, събуди и гаргите отвън...

Федра: *(скача прегръща и танцува с Диотима)* – Милата ми, кисела както винаги, любимия ми лимон си ти, ха ха, обичам те, обичам как се тътриш, как мърмориш, майчице, но сега ще те видя как ще припнеш и ти като агънце, как ще ти се запогскача... Иполит си угва, Иполит си угва!!!

Диотима: Не тормози старото ми сърце, Федра, гъще, но нали има още една година, нали не можеше, щеше да пътува някъде, защо, как, всичко наред ли е? Иполит си угва, Иполит си угва, доживях *(прекръства се)*, Благодаря ти Боже, Всемилович си Ти, пак ще видя гетето...

Федра: Какво ще правим, угва си този следобед, а има толкова много работа... Искам да го зарадвам, Все пак угва при мама, вкъщи, милото гете.

Диотима: Бързо, бързо, да му сготвя, ще му направя всичко любимо.

Фегра: Ами ако вече не ме хареса, ами ако вече не ме обича?!

Три години са много време. Обагил се снощи само, за да каже, че е поканил и някакъв свой колега от университета за ваканцията..

Диотима: *(говори по-скоро на себе си)* – Най-сетне малко да живе не този дом, този музей от антики, да се чуят младежки гласове и смях, така ми беше дотежало на сърцето. Най-сетне ще сготвя нещо истинско...

Фегра: Точно така сготви му нека да го поглезим. Ела, ела тук, *(взема таблета и почва да ѝ показва последните му снимки в Инстаграм)*. Виж го, истински мъж, какъв красавец, колко е пораснал, колко се е променил!!! Помниш ли какво момченце беше, малък усмихнат пухчо... Помниш ли...тъкмо беше навършил пет, как тържествено заяви, че иска да се ожени и когато попитахме за кое момиченце той каза, че не иска никакво момиченце, а иска да се ожени за мен, само за мен и като порасне ще спазу гумата си.

Диотима: Детето ми, милото ми момченце, да е жив и здрав!

Фегра: Какво да облека?! Как да го впечатля?! Трябва да съм много хубава. Той все ми казваше, че съм най-красивата на света. Искам да продължа да съм красива за него. Може и да не съм го родила, но си е мой син, мое дете. Аз го отгледах, бях над него, го насърчавах да учи, да е смел, аз исках да бъде свободен и да мисли.

Диотима: Иполит е твое дете, не го забравяй, то е за цял живот и ти, и той си принадлежите. Ти си му майка, той ти е син. Това не е по закона на природата, но е по закона на сърцето, а то е по-силно.

– Довел си е приятел, за да се развяват насам натам, да им е по-забавно. Пък и приятелствата от университета остават за цял живот, те са най-важни...

Фегра: С какво да го изненадам, какво би му доставило удоволствие?!

Диотима: Ти нали каза, че ти писал, че се запалил по тениса, нещо такова можеш да измислиш.